

ler saa sarkastisk eller tvivlende, men jeg kan sige, at jeg har noget Indblik i hvor stor en Afgift det vil være for Staten at skulle betale for disse Overtisements, idet jeg so städig ser det meget store Omfang, som disse Overtisements have i Stiftstidenderne, og det er min Mening, at Staten ingen Fordel vil have om end muligt Stiftstidenderne kunne have Stæde deraf. Af de Forslag, der forelægges synes det mig endda, at det sidste, det saakaldte Mægtingsforslag, der stæder den Obergangstilstand, er det, som tiltaler mig mest, dog Nofabene, naar den Forsængelse af Tidens Fristen, som Ministeren har foreslaaet, bestages. Det forekommer mig tiemlig, at det ikke kan være saameget om at gjøre at bevare for Stiftstidenderne deres Privilegier for en aldeles ubestemt Fremtid, som det maa være om at gjøre, at der gives dem en Vællighed til at indrette sig paa en anden og bedre Maade end nu. Det er muligt, at Følgen deraf kan blive, at Stiftstidenderne i mange Henseender ville blive meget mere indpræget politiske Organer, end de hidtil have været, og at de mere end hidtil ville blive henblikke til at søge at vinde for sig enkelte Kredse af Elmsindet. Det er so blevet billigt af Nogle og misbilligt af andre, at de fleste Stiftstidender hidtil have søgt at holde sig udenfor en altsø udpræget ensidig Politikk, men jeg tiltaar, at jeg anser dette for at være et rigtigt Standpunkt for et Blad, der har nogen officiel Betydning. Jeg tror ikke, at Regjeringsen, lige saa lidt for Stiftstidendernes Bedkommende, som for Berlingske Tidendes Bedkommende, kan være ret vel tjent med, at disse Blade blive meget udprægede Partiorganer. Det kan ikke nytte, at man fra den anden Side siger, saa, men hvis der ministerer et Effektivt saaledes, at det Blad, der nu er de mest udprægede Partiorganer, saae de officielle Beskjendtgjørelser, saa have vi Haab om, at de Ansøvelser, vi foresøgte, ville blive læste sammen med disse Beskjendtgjørelser, det kan ikke nytte, siger jeg, at læse Sagen paa den Maade, thi her kan komme Tider, hvor indsatte Ansøvelser kunne være de herkende og hvor de Herreer altsaa ikke kunne være tjente

med, at Beskjendtgjørelser tilfælde netop de mest udprægede Partiorganer. Derfor kommer, at jeg ikke kan indse, hvorfor man paa samme Tid, som man bestemmer, at der med Hensyn til Berlingske Tidende skal være Indseende med Redaktionen af disse Beskjendtgjørelser osv, vil overgive det fuldstændig til Tilfældighedernes Spil, paa hvilke Hænder disse Beskjendtgjørelser komme i Provinserne. Denne Betragtning anter jeg for dog at have megen Betydning som politisk Side af Sagen. Jeg er, efter det Udbytte, som Forhandlingen om de Forslag, der ere fremkomne, have givet, mest tilbøjelig til at ønske, at der skal ikke ske nogen Forandring i hele det her omhandlede Forhold, men skal der ske Forandring, saa sympatiserer jeg mest med Mægtingsforslaget, som den høitærede Minister so synes at ville tiltræde, og derefter med Mindretallets Forslag, idet jeg mener, at det kunde være muligt ved en senere Behandling af Sagen at faae afhjulpet de Ulemper, der ville være forbundne med, at Stiftstidenderne skulde være forpligtede at lade overføre i andre Blade.

Red. Det er ganske rigtigt, som fremhævet af den sidste ærede Tale, at det er lidt vanskeligt at tale i denne Sag, thi man bliver gjensidig sigtet for — synes det mig — at følge personlige Interesser. Jeg skal i den Anledning blot sige lige over for det ærede Medlem for Velle Amts Bde Valgkreds (Th. Nielsen), at jeg paa ingen Maade tror, at han foresøgte en personlig Interesse i denne Sag, og for mit eget Bedkommende skal jeg blot udtale, at jeg naturligvis kjender Redaktøren af Syngs Stiftstidende meget godt og under ham alt muligt Vel, men jeg vil virkelig heller ikke det ærede Medlem lide, jeg under ham det lige saa godt som alle andre. Det ærede Medlem maa have overhørt, hvad jeg tilloob mig at bemærke, da jeg første Gang havde Ordet, naar han kunde sige, at jeg ikke havde set Sagen fra et juridisk Standpunkt og ikke havde ført juridiske Argumenter i Mærken for Stiftstidendernes Ret. Det tror jeg dog, jeg har, og naar det ærede Medlem til Trods for denne sin Opfattelse dog fremkom med juridiske Modargumenter, skal jeg ikke negte, at disse vare